AFACAN

Gülünçlü **Çocuk gazetesi**

N. 10

Genel yazı işlerine bakan M. FARUK GÜRTUNCA

KURUŞ 5

Bu sayıda neler var

BAŞ BAŞA

ŞEN SÖZLER, KARIKATÜRLER

Büyük Romanlar

HİNT İLLERİNDE

Deniz kurdu

DELİ BAYRAM

ÇİZGİLER, ÖTKÜNÇLER

ŞARLO, AFACAN YOLCU, PİRE NURİ

Masallar, Yarışlar, Kazananlar

Yedigünde bir BAŞBAŞA

Sevgili Afacan Kardeşler:

Ülkü Basım Evi
İSTANBUL - CAĞAL OĞLU No 40

Geçen sayıda yakında basacağımızı bildirdiğim sinema romanı:

TARZAN

Okuyucularımız arasında büyük bir sevinç uyandırdığını bana gelen bir yığın mektublardan anlıyorum. Öyle ya, bu müjdeme hangi çocuk sevinmezdi. Çünkü TARZAN kimin tarafından okunmuş, kimn taafından filmi seyredilmişse onu sevmiş; onu uruncla başkalarına anlatmıştır.

Bakınız, sevinen kardeşlerimden Aydoğdu Konuk bana gönderdiği (bitikte) ne diyor:

Sevgili Afacan,

Bütün ev topluluğu yürekten coşan alkışla:

— Bin ohkay Afacan! dedik.

Neden mi?

9 uncu sayıda verdiğin bir müjde bizi sevincimizden coşturdu da ondan.... Şarlo gibi bir sinema romanına başlıyacağımız, ve bu romanın da:

TARZAN

olacağı evde bir bomba gibi patladı. Babam, annem, ablam, ağabeyim (Bay Tekini) okumak için perşembeyi benim gibi iple çekiyorlardı. Kim bilir hepsinin de bildiği:

TARZAN ın

Yeni filim romanı nasıl karşılanacak! Ben sana duyurayım ki Faruk Gür Tuncanın dediği gibi Afacandan yalnız:

TARZAN

Bile olsa gene kapış kapış olur. Ne olur, TARZAN ın çıkacak romanına aid resimlerden bir ikisini Afacana bassanız da biz de biraz sevinsek..

Sana bin bir alkışımızı sunar, TARZANI beklediğimizi tekrar söyleriz kardeşim.

ANKARA: *AYDOĞDU KONUK*

Bu alkışlar doğrusu beni pek sevindirdi. Adanadan da bu satırları yazarken bir telgraf geldi:

İSTANBUL: AFACAN

TARZAN SİNEMA ROMANINI DÖRT GÖZLE BEKLİYORUZ. *ÜLKER TEZEL*

Biliyorum kardeşlerim, biliyorum, hepiniz de TARZANI bir bekleyiş var. Hazırlığımız daha bitmedi. Bununla birlikte size TARZANIN yeni romanından bir iki resim basıyoruz. Burada gördüğünüz gibi bu roman sizin için (Afacan) ın en güzel romanlarından biri olacaktır. Gün aydın, gözlerinizden öperim.

HER ÇAÇ SİZİN
AFACAN

Tarzanı, vahşiler ağaca bağlayıp ok yağmuruna tutmuşlardı

Zor Sorgular

1 — Bir kuş uçarken ne yapar?
(Nefes alır)

2 — Başındaki ilk heceyi iki defa söyleyince insanı tıraş etmeğe kalkışan hangi şehir vardır?
(Berlin - Berber)

3 — Düz bir masanın üstünde bir kova su kovasız olarak durabilir mi?
(Durur, donarsa buz olur, biçimi bozulmaz)

4 — Beş yumurtadan ne çıkar?
(Nefis bir omlet)

5 — Kavga eden iki adamdan birisi ötekinin burnuna bir yumruk savursa ne olur?
(Vuran adam hapsolur)

6 — Yüz kilo hava kaç kilo eder?
(Yüz kilo eder.)

7 — Top patlayınca ne duyulur?
(Hakemin düdüğü, başka top getirin sesleri)

Gülünç Sözler

YEMEK VERİRLERSE!

Annesi oğluna sıkı sıkı öğüt veriyor:

— Oğlum yemekte arsızlık etme; şunu bunu isteme; ne verirlerse onu ye.. dediklerimi sakın unutma ha!

Çocuk büyüklerin sözünden çıkmaz, uslu ve terbiyeli bir çocuktu..

Misafirlikte bir gün sofrada kendisine yemek vermeği unutmuşlar. Bakmış ki aldıran yok; iş gürültüye gdecek; kendisi de aç kalacak.. Bana yemek vermediniz derse, saygısızlık olacak.. Ne yapsın? Sofranın ortasında duran tuzluğu önüne çeker.. Karşısında oturan annesi bunu görünce:

— Oğlum tuzluğu ne yapacaksın?

Diye sorar:

Çocuk ta:

— Anneciğim yemek verirlerse, tuz ekeceğim karşılığını verir!!..

ANAHTAR DELİĞİ GİBİ

Eşya dersinde muallim Afacana soruyor:

— Kalk bakalım Afacan; şaffaf neye derler...

Afacan:

— Bir yandan öbür yanı görülen cisimlere!

Muallim:

— Ne gibi?

Afacan:

— Anahtar deliği!

Avcı Bay Tekin Yaban Hayvanlar Arasında!..

— Geçen sayıdan —

ÖNCEKİ RESİMLERİN ÖZÜ: Avcı Bay Tekin kocaman bir kara arslanı yakalamak istemiş. Onu bir ağaca bağlamıştı. Ağaçtan kendini kurtaran arslan kaçarken Bay Tekin ipin bir ucunu koluna ilmik yapmıştı. Arslan şimdi onu sürükleyip götürüyordu.

95 — Kolu Bay Tekini kara arslanın sürüklediğini görünce ardından koşmağa başladı. Kendi kendine:

Hay aksi şeytan hay!. Şimdi arslana diye ateş etsem, ya Bay Tekini vurursam, diyordu.

Arslanı kovalamağa başladı. Dileği, Bay Tekini bir yolunu bulup kurtarmaktı. Arslan, öyle kızmış öyle hırçınlaşmıştı ki gücünün bütün kızile koşuyor, Bay Tekini yerlerde sürüklüyordu.

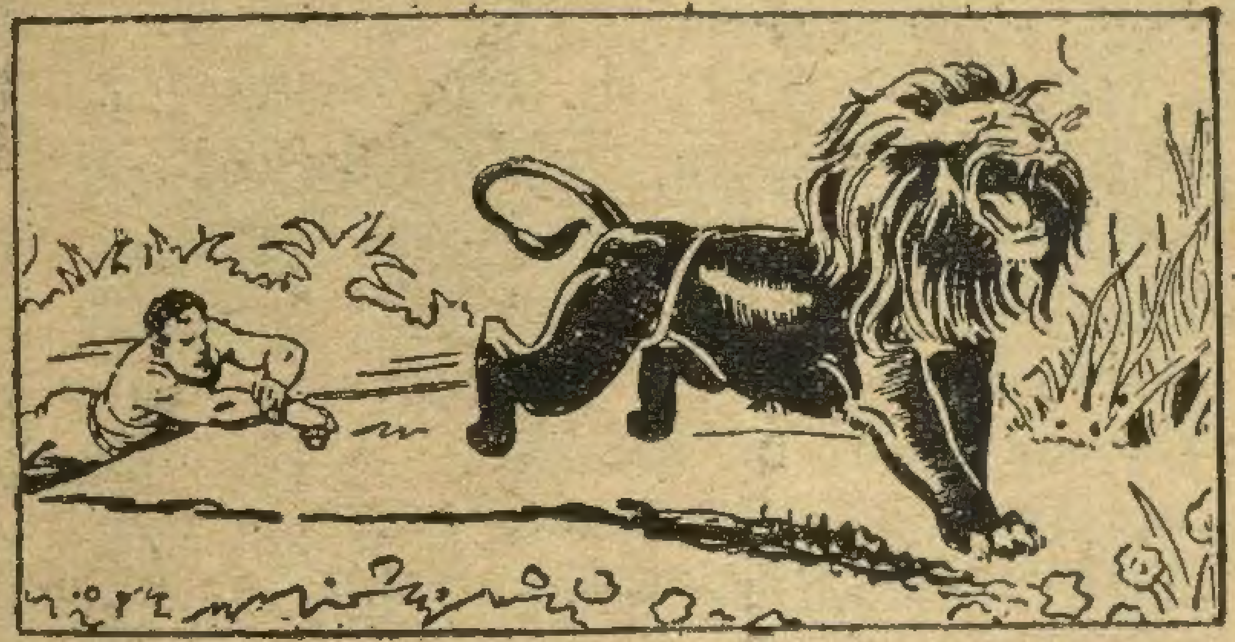

96 — Fakat, Bay tekin, kara arslanı canlı canlı tutamıyacağını anladı. Neredeyse bileği kopacak gibi oluyordu. Bunun için bir sırasını bulunca ipin ilmiğini gevşetti, bileği ipten kurtulunca, kendisi de sürüklenmekten kurtuldu. Arslan, yıldırım hizile ormanın içinde kayboldu.

97 — Kolu, Bay Tekine yetişerek:

— Yaralandınız mı efendim? Diye sordu. Arslanın koşarken birdenbire geri döneceğinden çok korkmuştum.

Bay Tekin:

— Birşey yok, ufak bir acı.. Arkadaşın Nala nerede?

Gerçekten Nala meydanda yoktu.

98 — Kolu:

— Bilmem, belki de kara arslandan korkarak bir yere saklanmış olmalı, dedi. Bu sırada acı acı insan inlemeleri duyuldu.

Bay Tekin:

— İşitiyor musun? Bir takım iniltiler geliyor.. Hem de çadırların yanından.. Haydi oraya gidelim... dedi.

99 — Fakat çadıra döndükleri vakit orada hiç kimseyi bulamadılar. Naladan iz bile yoktu. Çevreyi aradılar, taradılar, yerde kan lekeleri gören Bay Tekin:

— Bak, bak.. Kan izleri var.. Bu izlerden yürüyelim.. dedi.

100 — Yürümeğe başladılar. Kan lekeleri kendilerini bir çöl nebatının yanına götürdü. Bi rde ne görsünler?. İkisinin de tüyleri dimdik olmuştu. Bay Tekin:

— Nala, ölü...

Diye haykırdı. Gerçekten Nala öldürülmüştü. Kim öldürmüştü, acaba nasıl olmuştu?.

101 — Kolu:

— Sanırım ki onu büyük kara arslan öldürmüştür. Hele üstündeki izlere bakınız, dedi.

Bay Tekin:

— Öyle sanmıyorum, bu izler bir hayvanın yapacağı şeye benzemiyor, bunda bir iş var! dedi.

— Daha var —

BÜYÜK YOLCULUK, 1001 OLANBİTEN ÖTKUNCU

Geçen Sayıdan — İkinci Parça YAZAN: **Sezai Attilâ**

Kaplanlarla boğuşma — Anakando denilen korkunç yılan neler yapar?. Racanın sarayında — Brehmenlerin içyüzü.

Ertesi gün daha tanyeri bile ağarmadan Tipponun kafilesi yola çıktı. Öğleye doğru eski bir tapınacağın yıkıklıklarına ulaştılar. Tapınacağın içerisine doğru karanlık, korkunç bir kapı açılıyordu. Burası her çevresi yıkılmış bir yerdi. Çevresindeki yüksek tepelerin üstündeki hurma ağaçlarının geniş yaprakları güneş ışığının altında çalkanıyordu.

Şurada, burada yüzlerce kızıl, beyaz, eflâtun çiçekler arasından taşları dökülmüş kuleler yükseliyor, göz alıcı yeşillikler içinde dimdik duran kırık mermer direkler beliriyordu. Binlerle renk, binlerle güzellik biribirine kaynaşmıştı.

Fil sürücüsü Hadi birdenbire herkese hayvanlardan aşağı inmelerini işaret etti ve:

— Durun! dedi, Cumbo ileriden gidecek! Bu harabeler kaplanın en çok sevdiği yerlerden birisidir.

Doğan, Hadinin sözlerini duyunca hemen tabancasını yokladı. İhtiyar fil yürümeğe başladı. Usta bir izci gibi her tarafı gözetiyor, geçemediği kapıların içini hortumile yoklıyarak yoluna gidiyordu. Fil, birdenbire yıkıklıkların ortasından geçen bir ırmağın yanında durdu, rahat rahat su içmeğe başladı.

Hadi:

— E, dedi, artık istediğiniz gibi uyuyabilirsiniz.

Hepsi de öğle yemeğini düşünmeden hemen uyumağa hazırlandı, ve uzandılar. Doğan rüya bile görmeğe başlamıştı. Madrasa gittiğini görüyor, Tipponun sözünde durduğuna teşekkür ediyordu. Fakat tam bu sırada filin bir Boru gibi öten sesini duydu.

Dalgındı, fil bir daha bağırınca Doğan gözlerini açtı ve uyandı. Uyanır uyanmaz da gözüne fil ilişti. Fil, kahraman Cumbo! Doğan biraz daha dikkat etti, filin birkaç adım uzağında yerde bir kaplan vardı ve atlamağa hazırlanmıştı. Fil hortumunu kaldırmış, deliye dönmüştü. Doğan:

Bu Roman

Hint illerinin içyüzünü anlatır.

— Saldır arslanım, saldır, parçala uğursuz hayvanı! diye haykırdı. Şimdi tatlı öğle uykusundan herkes uyanmış, bu korkunç manzaraya bakıyorlardı. Cumbo birdenbire dayanılmaz bir kuvvetle hortumunu sallıyarak kaplanı yakaladı, havada yaylandırarak savurdu, çalılıkların arasına attı. Kaplan bir iki defa debelendi. Fakat birdenbire doğruldu, file yeniden saldırdı. Fakat katil canavar bu sefer çok dikkatli ve tetik davranmış, bir atlayışta filin kafasına binerek pençelerini hayvanın göğsüne, dişlerini de hortumuna geçirmişti.

Hadi filini kurtarmak için hemen tabancasını çekerek kaplanın beynine ateş etmiş ve arkasından kendisi de kaplana doğru fırlamıştı. Hadi ile birlikte Alp ile Tippo da tabancalarını boşaltmışlardı. Kaplan kan içinde boylu boyunca yere serilmişti. Aldığı yaralardan çaylar gibi kan boşanıyor, koskaca canavar artık can çekişiyordu.

Bu sırada kaplanın dişisi kimseye görünmeden sine, sine arkadan gelmiş, bir sıçrayışta filin sırtına atlamıştı. Kaplan, dişlerini filin en duygulu yeri olan hortumuna geçirmiş, var kuvvetile parçalıyordu. Pençeleri keskin bir ustura gibi koskoca filin etlerini yarıp döküyordu.

Bu sırada herkesin yüreğini titreten keskin bir çığlık duyuldu, havalar sarsıldı. Bu ses zavallı Cumbodan yükselmişti. Dağ gibi fil dayanamamış, sırtındaki ve hortumundaki acıların yükü altında diz çökmüştü. Dişi kaplan yerde yatan erkeğine baktıkça kuduruyor, kudurdukça da daha canavarcasına bir inadla tırnaklarını filin gövdesine gömüyordu.

Doğan birdenbire bu manzarayı gördü. Filin bu müthiş pençeler arasında can vereceğini de anladı. Artık vakit kaybedecek zaman değildi; Cumbonun imdadına, koşmak gerekti. Doğan dişi kaplana o kadar yaklaştı ki canavarın sıcak nefesini suratında duyuyordu. Tabancasını canavarın kulağına uzattı ve tetiği çekti.

Kaplan bir sıçradı, filin öte tarafına doğru yuvarlandı. Birkaç defa titredi. pençelerile bir iki defa havayı kamçıladıktan sonra cansızlaştı, gözlerinin ışığı söndü ve geberdi. Fakat zavallı Cumbo da çok fena bir haldeydi. Kafasından aşağıya doğru bir ırmak gibi kan boşanıyor, zavallı fil zaman zaman ağlar gibi ses veriyordu.

Hâlâ gebermemiş olan erkek kaplan yeniden patlıyan iki tabanca sesinden sonra can verdi. Fil sürücüsü Hadi dişi kaplanın hâlâ filin etine gömülü duran bir pençesini ayırdı, sonra başını Cumboyu büyük bir ölümden kurtaran Doğana döndürerek:

— Yabancı adam, dedi, fil sürücüsü Hadinin dünya yüzünde biricik malı ve zenginliği olan bir hayat kurtardın. Sana teşekkür etmek için söyliyecek söz bulamıyorum.

Doğan bütün yürek temizliğile elini uzattı:

— Bu sözleri bırak ta hayvanın yaralarını sar, görmüyor musun? Çeşme gibi kan akıyor.

Hadi parça parça sarkan etleri bir yokladı, sanki ağlar gibi bir sesle:

— Tippo, diye haykırdı, Tippo buna yardım edemez misin? Ne fena talihsizlik!!!

Cüce kabul etti:

— Ben şimdi ona otlardan bir tıkaç yaparım, dedi. Hele sen şimdi ilk iş olarak biraz su getir de yaralardan akan kanları temizle, sonra yaralara sinek falan konmamasına dikkat et. Ne olursa

Yırtıcı pençeleri içinde kıvranan fil hotumile kaplanın belinden sardı.

bundan olur.

Biraz sonra Cumbonun yaraları sarıldı. Bugün artık yola çıkamazlardı. Fil bugün, belki de daha birkaç gün dinlenmeğe mecburdu.

Filin yaraları sarıldıktan sonra Tippo iki kaplanın da derisini yüzerek onları büyük ustalıkla gerdi, kurumağa bıraktı.

Akşam olup ta ortalık kararınca fil sürücüsü Hadi, genc denizci Doğanı bir kenara çekti. Burası ağaç yaprakları arasında yarı kaybolmuş bir mağara gibiydi. Serin bir rüzgâr esiyordu. Hadi yumuşak çayırları işaret ederek Doğandan oturmasını diledi. Elini de yavaşça Doğanın kolunun üstüne koydu. Biraz düşündü:

— Yabancı dedi, müsaade edersen sana Hindlilerin mukaddes bildikleri bir âdetten bahsedeceğim. Bu âdet Hindistandaki bütün kabileler arasında aynı olan mukaddes bir iştir. Beni dinlemek ister misin?

Doğan güldü:

— Şüphesiz, dedi, bana her şeyi söyliyebilirsin!

Fil sürücüsünün çehresine yüksek manalı bir ağırbaşlılık çöktü:

— Biz Hindliler, dedi, bize çok değerli çok yüksek bir yardım edenlere herşeyin üstünde olarak ruhumuzu, canımızı hediye etmeği mukaddes biliriz!

Doğan şaşkınlıkla titredi:

— Sen benim daima dostum, arkadaşım olarak kalacaksın! Hadi bundan daha fazla bir fedakârlığını istemem, dedi.

Hadinin asil yüzünü büsbütün bir ağırbaşlılık sardı:

— Müsaade et Doğan dedi. Üstünde yürümekte olduğun bu memleket hiçbir zaman tanıyamıyacağın şüpheli ve esrar dolu bir ülkedir. Sen bu ülkede ne kadar Büyük tehlikelerin pusuda olduğunu bilmezsin. Fakat ben senin kılavuzun olmak isterim. Ben seni yaklaşacağın tehlikelerden kurtarmak için lâzım gelirse canımı vereceğim, ben artık senin bir Mayardarınım!..

Doğan bu söz verişin içnde göründüğünden daha fazla bir sır olduğunu sezmişti. Kuşkusunu gidermek için:

— Mayardar nedir Hadi? diye sordu.

Hadi hemen cebinden gümüşten yapılmış üstü değerli taşlarla süslü, bir muska çıkardı. Öptü, başına koydu:

— Her sözüm bu dakikadan başlıyarak acunun sonuna kadar bir anddır. Yani sana ne söylersem bu söze artık and içmiş sayılırım. Nereye gidersen oraya gideceğim. Ne emredersen yapacağım. Aklına görünen yerde yanıbaşında bulunacağım ve seni koruyacağım. Acı duyduğun zaman acı duyacağım. Öldüğün yerde yanıbaşında ben de can vereceğim. İşte bir Mayardarın vazifesi budur. Ben de senin Mayardarınım.

Doğan içinden gelen bir sevgi ile Hindlinin boynuna sarıldı:

— Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum Hadi! dedi. Sen göründüğünden daha çok, değerli bir adammışsın. Fakat bana hediye ettiğin bütün bu dünya değeri şeyler arasından yalnız bir tanesini seçiyor ve alıyorum. Bu da bana karşı gösterdiğin sevgidir! Birşey daha var! Sana bir sorgu soracağım, bunun da cevabını verir misin?!

Fil sürücüsü Hadi kendine hiçbir değişiklik vermeden:

— Söyle! dedi.

(SONU VAR)

163

BİR PERDELİK KOMEDİ:

Gülter Eğlence Peşinde

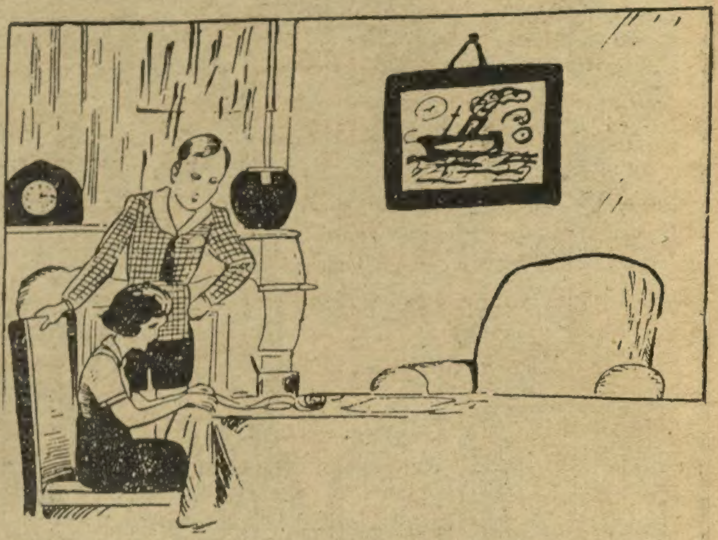

Gülter .... Genç besleme .... 17 Yaşında
Yüksel .... Evin erkek çocuğu ... 11 »
Aysel .... Evin küçük kızı ... ... 10 »
Huriye .... Apartımanın kapcısı
Bayan Fahrinisa ... Bayan Gülselinin arkadaşı
Bayan Gülseli ...... Çocukların annesi

[*Gayet şık döşenmiş küçücük bir salon. Dibde kapı.. Yanlarda da birerkapı var. Birçok mobilya: Kanepe, koltuk, sandalye, bir masa, bir de tabure*]

BİRİNCİ SAHNE

Yüksel, Aysel, sonra da *Gülter*

[*Perde açılınca sahnede yalnız Yükselle Aysel vardır. Bunlar bir yuvarlağa sarılmış şerid kâğıtla oynıyarak eğleniyorlar. Aysel masanın bir ucuna oturmuş, Yüksel ayakta onun yanında*]

Aysel kardeşine küçücük bir tekerleğe sarılmış kâğıdı göstererek:

— Haydi, bir daha bakalım!

Yüksel kız kardeşinin, iki parmağile ortasından tutmakta olduğu tekerleğe sarılı kâğıdın ucuna yapışarak çeker:)

— Bu defa da ne olacağım

(*Aysel ağabeysinin on santimetre kadar çekmiş olduğu şeridin üstündeki yazıyı okuyarak:*)

— Tavşan! Şimdi de tavşan oldun..

Yüksel — Tavşan mı?.. Fena değil.. Az önce timsahtım.. Tavşan olmak daha hoşuma gidiyor.. Tekerleği bana ver de sen çek bakalım.

(*Aysel tekerleği yeni baştan sararak kardeşine verir:*)

— Al.. İşte çekiyorum (*Kâğıdın ucunu çektikten sonra yazıyı okuyarak*) hele, hele; fil oldum..

Yüksel gülerek:

— Ne tuhaf! Hortumsuz bir fil!. Kardeş haydi Gülteri çağıralım ona da çektirelim..

Aysel — Ne iyi olur!... (*Dibdeki kapıyı açarak beslemeyi çağırmağa başlar*) Gülter!... Gülter!...

(*Gülter koşa koşa gelerek kapının arasından:*)

Gülter — Ne var? Ne istiyorsunuz?..

Aysel — Hele gel bak ne diyeceğiz... (*Kardeşine*) Tekerleği sar... (*Gülter dibdeki kapıdan içeriye girer:*)

— Buyur küçük bayan, seni dinliyorum....

Aysel — Şerid oyununu biliyor musun?

Gülter — Bilmiyorum.. Hem bilsem de ne olacak.. Kaybedecek vaktim yok ki...

Yüksel — Mayonez mi yapıyrosun?

Gülter — Hayır!

Yüksel — Ateş üstünde sütün mü var?

Gülter — Hayır, o da değil!

Yüksel — Öyle ise vaktin var!

Aysel — Bak hele... Bu şimdi herkesi sarmış olan küçücük bir oyundur.

Gülter — Sigara sarar gibi sarılan şu küçük kâğıd parçası mı?

Aysel — Evet.. Kâğıdın üstünde yerli, yabani bütün hayvanların adı yazılı..

Gülter — Peki, niçin?

Yüksel — Şimdi öğrenirsin!

Aysel — Kâğıdın ucundan çek (*Gülter çeker*) çok kuvvetli çekme. Ha şöyle azıcık... Dur! (*Okuyarak*) Sen kurbağasın!

Gülter — Ben mi?.. Neden kurbağa oluyor muşum?

Aysel — Çünkü çekmiş olduğun kâğıd kurbağa yazılı olan yerde durdu!

Gülter — Demek ki sadece bunun için kurbağa oluyormuşum ha? Öyle ise ben biraz daha çekerim.

Yüksel — Haydi, çek bakalım! (*Aysel tutmakta olduğu kâğıd tekerleğinin ucundan Gülter biraz daha çeker*)

Aysel — (*Okuyarak*) sen kırlangıçsın!

Gülter — (*Gülerek*) Ah, ne eğlenceli! Sahi de tuhaf oyunmuş!. Ben bilmiyordum!.. İşte bak kırlangıç oluvermişim!.. Kurbağa hiç te hoşuma gitmemişti.. Siz de çektiniz miydi? Siz nesiniz bakalım?

Yüksel — Ben tavşanım, Aysel de fil!

Gülter — (*Kahkahayı atarak*) sanki hayvanlar bahçesindeyiz! Bir tavşan, bir fil, ben de bir kırlangıç!. İçinizde en sevimli benim! Kendimi şimdiden kılangıç gibi hafif, şık ve nazik görüyorum. (*Sıçrar, kırlangıcın kanadlarını taklid için kollarını açar*) bakın bana bakın!

Aysel — Evet, sen kırlangıçtan ziyade file benziyorsun!..

Gülter — Hele bak hele; benim inceliğimi kıskanıyor - sun da onun için böyle söylüyorsun!.. Her ne ise ben mutfağa dönüyorum.. Şu kâğıdı azıcık verir misin?

Aysel — Al senin olsun.. Ben bir tane daha yaparım.

Gülter — Teşekkür ederim. Apartımanın kapıcısı Huriye kadınla biraz eğleniriz..

Yüksel — Huriye kadın mı?

Gülter — Değil mi ya? Biraz yarenlik eder gülüşürüz! Teşekkür ederim Bayan Aysel!.. Hayır pardon Bayan Fil!.

Ben minicik bir kırlangıcım. (*Sıçrıyarak, kıvranarak, kuş taklidi yaparak çıkar*)..

İKİNCİ SAHNE

Yüksel, Aysel ve Bayan *Gülseli*

Yüksel — Zavallı dadımı eğlendirmek için küçücük, ehemmiyetsiz oyunlar bile yetiyor!

Aysel — Onun da bizim gibi bir çocuk olduğunu biliyorsun; annemin söylediklerini unuttun mu? Ben kendime bir tekerlek daha yapacağım (*Eline zamkı alarak masaya yerleşir*)

(*Bayan Gülseli soldaki kapıdan girerek:*)

Gülseli — Burada ne yapıyorsunuz?.. Salonda oturmanızı istemediğimi biliyorsunuz.

Yüksel — Gidiyoruz anneciğim.. Şimdi gidiyoruz!..

Aysel — Şeridli fal oyununu oynuyorduk!

Bayan Gülseli — Kim bilir ne münasebetsiz oyundur?

Aysel — Hiç te değil anneciğim.. Paydosta bütün çocuklar bunu oynuyorlar; Bilsen ne eğlenceli?

Bayan Gülseli — Evet! Eğlenceli imiş! Siz ders çalışmayın da hep oyuna dalın!

Aysel — Amma yaptın anneciğim! Biz çalışmıyor mıyız?

Bayan Gülseli — Haydi, haydi odanıza.. Ben Bayan Fahrinnisayı bekliyorum. Onu salona alacağım.. (*Çocuklarla birlikte soldan çıkar. Sahne bir müddet boş kalır.*)

ÜÇÜNCÜ SAHNE

Gülter - Hurye kadın - sonra da *Bayan Gülseli*

(*Gülter, dip kapıdan Huriye kadınla birlikte gözükerek:*)

Gülter — Gel buraya.. Bir dakikacık için...

Huriye kadın — Salona mı? Ben girecekmişim ha?..

Gülter — Bir dakika için dedik a!.. Sana birşey göstereceğim.

Huriye kadın — Bacaklarımdaki romatizma ağrıları yüzünden, asansörle çıkmıştım da!

Gülter — Anladık işte!. Şimdi, sen şu küçücük şeridin ucunu çek bakalım!..

Huriye kadın — Bu kâğıdın ucunu mu?.. Niçin?..

Gülter — Niçin olduğunu görürsün!. Sen hele bir çek!..

Huriye kadın — Eğer alay ediyorsan; ben çekemem!..

Gülter — Alay malay değil!.. Küçücük bir oyun!..

Huriye kadın — Ya patlar da, yüzümü, gözümü yakarsa?..

Gülter — Patlaması filân yok!.. Görmüyor musun incecik şerid!.. Haydi çeksene!..

Huriye kadın — Hatırın için çekeyim. (*Gülterin tutmakta olduğu kâğıdın ucunu çeker*)

Gülter — Oh; ne iyi!.. Az bekle de söyliyeyim!.. (*Kâğıdın üstündeki yazıyı okuyarak*) Sen bir çekirgesin!..

Huriye kadın — Ne dedin; ne dedin?..

Gülter — İşte bir daha söylüyorum: Sen bir çekirgesin!..

Huriye kadın — İşittim ve anladım. Demek ki yüzüme karşı sövüp saymak için sen beni buraya getirdin ha?..

Gülter — Sövüp saymak mı?. Hiç te değil!.. Oyun bu!.. Kâğıdı çektin!.. O kelimenin üstünde durdu!.. Benim bunda ne suçum var?.. Bir santimetro daha çekmiş olsaydın bakalım ne olurdun (*Kâğıdın ucunu okuyarak*) bir deve!..

Huriye kadın — Bir deve!.. Gittikçe iyileşiyor!.. Bir çekirge!.. Bir deve! Teşekkür ederim, küçük bayan!.. Ben de seni terbiyeli ve nazik sanırdım...

Gülter — Darılma, Huriye kadın; bu sadece küçücük bir eğlence!...

Huriye kadın — Eğlenen sensin, ben değilim!.. Senin bu kadar terbiyesiz olduğunu hiç te sanmıyordum...

(*Bayan Gülseli sol kapıdan girerek:*)

Gülseli — Ne var? Ne oluyor? Ay Huriye kadın da burada!.. Ben de Bayan Fahrinisayı gelmiş sandidim!.. Kavga mı ediyorsunuz?..

Gülter — Ben ona birşey yapmadım ki!..

Huriye kadın — Yapmadın mı?.. Ah; Bayanım.. Ben çok yaşamış, çok görmüş bir kadınım. Ancak bu Gülter kız gibisine rast geldiğimi hiç te hatırlamıyorum!

Bayan Gülseli — Sahi mi? Peki ne yaptı?..

Huriye kadın — Ben de onu terbiyeli, saygılı bir kızcağız sanırdım. Bana çekirge.. Deve, demesin mi? Aklım başımdan gitti!..

Gülter — Bayancığım; bu küçücük kâğıd yok mu? Bayan Aysel, verdi de..

Bayan Gülseli — Bir oyun mu?.. İşte buna dayanamam. Burada seni oyun oynamak için mi tutuyoruz? Huriye kadıncığım hoş gör; bir çocukluktur etmiş! Sen onu tanırsın!..

Huriye kadın — Evet tanıdığımı sanırdım.. Fena tanımıyormuşum.. Asıl şimdi ne olduğunu biliyorum. Pek boş ve kof bir kızmış!..

Bayancığım!..

Bayan Gülseli — Haydi, üzülme kadıncığım! Gülter sen de aklını başına topla! Seni bir daha çocuklarla oynatmam, ha!.. Yaramazlıktan başka bir iş gördüğün yok!..

Gülter — *Fakat...*

Bayan Gülseli — Sesini kes... Sen ne istiyordun Huriye kadın?..

Huriye kadın — Ben altıncı kata çıkıyordum. Bu kataloğu vemek için size uğradım....

Bayan Gülseli — Acelesi yoktu.. Teşekkür ederim Huriye kadın...

Huriye kadın — Kalın salıcakla.. Sizin gibi Bayanın sözleri bile insana sevinc veriyor.. Ancak şu terbiyesiz kız yok mu?

Gülter — Kadınım sana söyledim ya! Zararsız bir oyundan başka birşey değildi.

Bayan Gülseli — Sen sus!...

Huriye kadın — (*çıkarken*) bir deve! Bir çekirge!.. Ben!.. Ah!..

Bayan Gülseli — Gülter bir daha böyle münasebetsizlikler istemem!..

Gülter — Bayan size söyledim. Bu bir oyundu!.. Eğer siz de şu kâğıdın ucundan tutup çekecek olursanız; görürsünüz ki...

Bayan Gülseli — Haydi oradan!.. Beni küçücük çocuklar gibi oynıyacak mı sandın? ve (*sol kapıdan çıkarken*) Bayan Fahrinisa gelince haber ver emi?

Gülter — Baş üstüne!

(*Daha var*)

151

Deniz Kurdu D

Deniz Korsanlarımızın babayiğitliğini bu romanda

— *GEÇEN SAYIDAN* —

Genc Deli Bayram artık ne olursa olsun Cenova limanına girmeği ve kalyonlardan birini demirli oldukları yerden alıp denize çıkarmağı kurmuştu. İşte bu plân üzerinde kafasını yormağa başladı, bir ay derin derin düşündü.

Bayram reis bir kış günü Trablus limanından Yürük kadırgasile çıktı. Cenova yalılarında, Korsika açıklarında o korkunç boralar. yağmurlar, tipiler arasında yirmi otuz kere batmak, ve yağının baskın kuvvetleri elile yok edilmek sıkıntıları geçirdi; ancak Cenova limanı açıklarında birkaç gece yıldız (şimal) dan esecek bir hava bekledikten sonra böyle bir gece yarısında, kaı tipisi içinde Cenova limanına (Perkende) sile girdi, (Civanni - Kastella) kalyonlarından birini bastı; kalyonun içindeki bekçi olan beş on İtalyan gemici sessizce bağlandı. Kalyon Bayram reisin gemisi yedeğinde bin güçlük, bin korkunç hallerle limandan dışarı çıkarıldı, Bayram reis kurd gibi coşkun ve çabuk Türk gemicilerinin başında ve usta kalyoncuların yardımile güzel geminin yelkenlerini açarak Akdeniz enginlerine yaslandığı ve deli rüzgârlar şimdi kalyon ile onun yedeğine alınmış olan perkendeyi ta uzak Afrika yalılarındaki, bahadırlar ocağı (Mağrıp Trablus) una doğru koşturmağa başladığı zaman hep Türkler fırtınanın uğultusunu bastıran coşkun bir sevinç alkışı yükseltiler..

(Civanni - Kastella) nın o güzel kalyonlarından birinin böyle Cenova şehri önünden alınıp götürülmesi Akdeniz denizcileri içinde Bayram reisin adına en parlak çerçeve olmuştu. Gemicilikle meşhur olan Cenovalılar ve en kuvvetli deniz hükûmetlerinden olan Cenova cumhuriyeti bu işi bir namus meselesi yaptılar; Kendilerine güvenen hıristiyan kaptanları Malta şövalyelerile bir olarak Türk korsanları, hele Trablusgarb gemilerine karşı amansız bir uğraşa giriştiler. Ancak düşmanlarının bütün çalışmaları boşa gitti; Bayram reis gerçekten bir cin veya şeytanmış gibi kendisine kurulan en ustaca tuzaklardan kurtuluyor, kurtulduktan başka kendisi düşmana tuzaklar kurarak sık sık büyük ziyanlarına sebeb oluyordu.

Bayram reis yeni kalyonile denize çıkmak için ilk yazın gelmesini bile beklememiş, en seçme ve en bahadır gemicilerini yanına alarak daha kış rüzgârları esip savururken dalgalar üzerine atılmıştı. Ancak reis denizde ilk aylarda düşman gemilerini avlıyacağı yerde, kendi Türk gemicilerini kalyon yelken ve armasını kullanmakta usta yapmağa çalışmıştı. Zaten dünyanın en yılmaz denizcileri, en istidadlı gemicileri olan Türk korsanları için bu yelken manevralarını ve kalyon hizmetlerini öğrenmek pek kolay oldu.

Üç, hatta dört ay süren bu talimler sırasında Bayram reis te altındaki yeni, güzel teknenin bütün huylarını - gülmeyiniz hatta gemilerin bile kendine göre huyları vardır - öğrenmiş, mümkün olan bütün manevraları yaparak, bütün harb usullerini, kalyondaki büyük ve çok topların ateşile yelken manevrasını birleştirerek kullanmak yollarını denemişti. Kalyonu ele geçirmesinden altı yedi ay sonra Bayram reis Akdenizin en usta larından biri, belki de

Bu aralık Trabl gemiciler yatağı «Bab rinde gemiciler, koca s tanları hep bir işten k

«Babülbahir» i üstündeki çardaklı yü nizin yuvarlanıp gelen makta ve vakit vakit mekte olan korsan ka konuşturan iş acaba n

Ölümler, fırtına kılları bile oynamıyan böyle düşünceli, kızg anlamak için hikâyemi bir işi bilmeniz gerekti

İş şu idi:

Evet, o zaman (Paolo) adında naml le beraber Trablus k Bu Paolo hem çok u bir askerdi. Çok def etmiş, onların elinden ardına taktığı beş alt Malta şövalyelerile T gelmiş, habersizce hüc korsanı perkendesini, lonun ismini hemen bü yerdeki Türk korsan

Çizen: ORHAN HALİL

A F A C A N A C U N Y O L C

53 — Bizim Afacan ve Topuz, Bilgin ağacın üstünde güzel bir uyku uyudular. Ay doğmuş, yıldızların gökyüzünü süslemişti.

54 — Ertest sabah üçü de Filin üstüne binerek çölde yol almıya başladılar. Dik Kulak ta Afacanla Topuzun arasındaydı. Ooh.. ne iyi bir yolculuk yapıyorlardı.

55 — En sonra bir gölün kenarına geldiler. Burada soyundular. Güzel bir banyo yapmıya başladılar. Fil hortumuna su alarak onların üstüne döküyor, süzgeç vaz fesini görüyordu Oooh.. aylardan beri toplanan kirleri, pasları kalmamıştı. Dikkulak ne de çok seviniyordu bu işe.

152

li Bayram

Yazan: *Ali Rıza Seyfi*

atılgan kalyon kaptan-
sayılabilirdi.
şehrinin liman kıyısı ve
» kahve ve meyhanele-
pos bıyıklı korsan kap-
ırlardı.
açılan kale kapısının
hvede oturarak Akde-
algalarına keyifle bak-
rının dumanını tüttür-
ı böyle coşkun coşkun
şti?
ında pos bıyıklarının
hadırlar acaba neden
nüyorlardı? Bunu iyi
beş altı yıl önce olmuş

sene önce Cenovalı
ristiyan kaptanı gemisi-
nın eline esir düşmüştü.
gemici, hem çok kıyak
rsanlarla muharebeler
nuştu. Birkaç kere de
Cenova gemisile, yahut
Tunus önlerine kadar
tiği bir iki küçük Türk
ıcını zaptetmişti. Pao-
lus ve Tunus ve Ceza-
ıları biliyordu. Birçok

Türk kaptanları da bu herifi e' geçirecek olurlarsa tek lâf söyle meden kafasını kesmeğe yemin idiler.

Ancak bu güç işte de talih ger bizim Deli Bayram reise yardır etmiş, genç korsan Korsika ada açıklarında (Paolo) nun gemisn çatıp uzun, kanlı bir savaştan son ra gemiyi aktarmıştı. Bayram re' Cenova kadırgasını aldığı zama kan içinde yüzen güğertede hırist yan gemici ve askerlerden yüzlerce si yaralı ve ölü yatıyordu. Kapta (Paolo) da ağır yaralılar içind idi.

Kılıcının kanını silerek altı kakmalı kınına yerleştirmekte ola Bayram reis önüne getirilen İta! yan tutsaklarından birine:

— Kaptanınız Paolo nerede?

Diye sorunca tutsak başını salladı:

— Ağır yara alarak düştüğünü gördüm, belk de ölmüştür.

Bayram reis tutsakla beraber hıristiyan kaptanın vurulup düştüğü yere gitti. Paolo kılıcı hâlâ elinde olarak yüzüstü güğerteye uzanmış yatıyordu.

Bayram reis hemen diz çökerek herifin sol elini tuttu, sonra yavaşça arkasıüstü çevirdi. Üç dört saniye yoklayıp baktıktan sonra:

— Bu canavar daha yaşıyor..

Diye kendi kendine söylendi.

(Arkası var)

LUĞUNDA

Önceki yazıların özü: **Afrikada bir uçakla dolaşan Afacanla Topuz yere düşmüşlerdi, Yamyamlar onları kovalıyordu.**

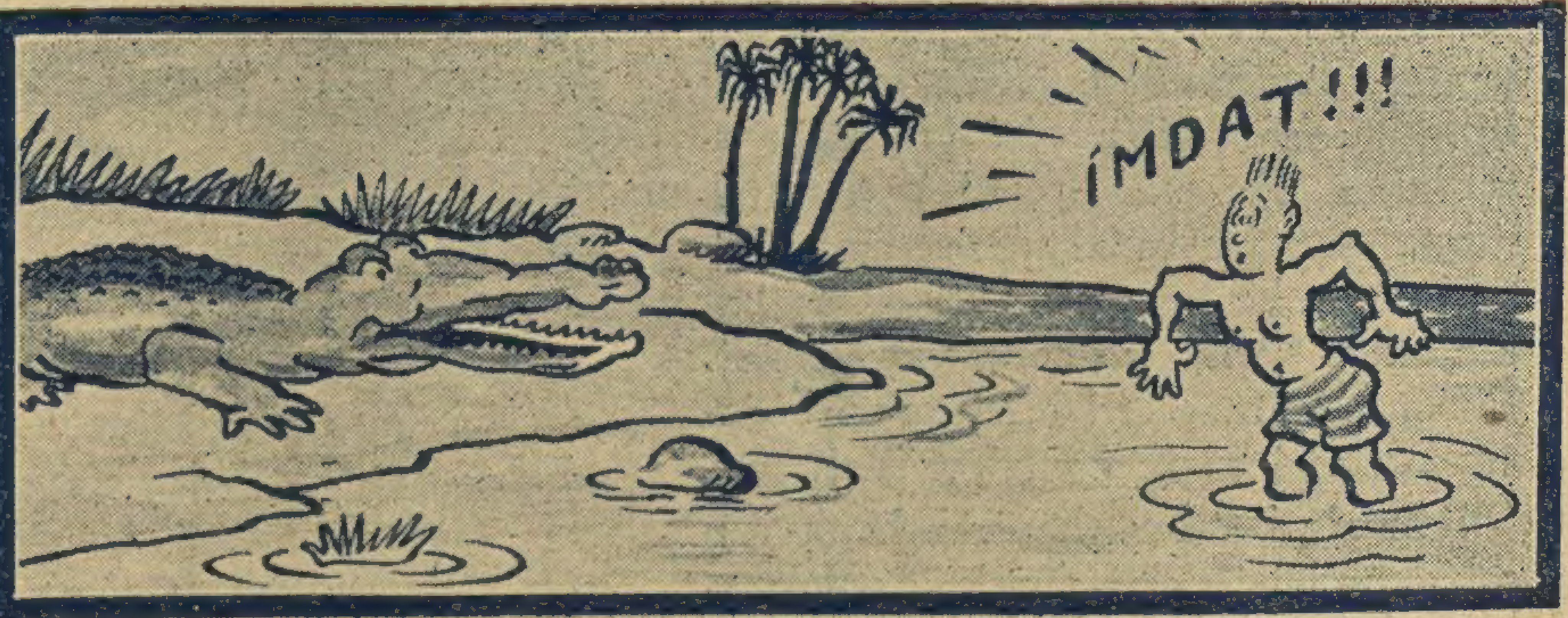

56 — Bilginin çantasında sabun da vardı. Topuz bir çöp almış üflüyor, sabun köpüklerinden balonlar yapıyordu. Ötekiler kıyıya çıkmışlardı. Biraz ileriye, filin yanına doğru ayrılmışlardı. Topuz oyununa dalmıştı.

57 — Tam bu sırada insan kokusu alan bir timsah sessiz adım'arla suya doğru ilerlemeğe başladı. Topuz bunu görünce:

— İmdaaaat. . imdaaat...

— Can kurtaran yok mu? Diye bağırmağa başladı. Gerçekten timsah korkulacak bir hayvandı. İnsan etine bayılırdı.

(Daha var)

153

MONOLOĞ

Haplar...

[Monoloğcu biraz rahatsız mış gibi düşük ve sıkıntılı bir duruşla söze başlar]

Şimdi biraz daha iyiceyim gibi!.. Affınızı dilerim!.. Kusura bakmayın! Az önce başımda hafif bir ağrı vardı. Buraya hiç te gelemiyeceğimi sanıyordum! Ne ise şimdi pek o kadar fenalık duymuyorum.. Belki yemeği biraz çabuk yedim, Çok mu su içtim nedir? Yoksa burada söz söyliyeceğim düşüncesinin verdiği sıkıntı ile midem biraz fazla mı sıkıştı? Bilmiyorum işte... Sofradan kalkarken tıkanır gibi oldum!.. Her ne ise, şimdi daha iyiyim... Evet; evet; geçiştirdim... Türkü söyliyenlerin, bağırmağa başlamadan önce, neden çok yemek yemediklerini şimdi anlıyorum!.. Hakları varmış... İnsanın midesi, tıka basa dolu oldu mu, değil türkü söylemek, lâf bile edemiyor... Görüyorsunuz ya; mide meselesi, çok düşünülecek bir işmiş!..

Sofradan kalkarken rahatsızlığımı görenler bir hap yutmamı söylediler!.. Bir hap!.. Yanlış anlamayın sakın! Şöyle küçücük bazı beyaz, bazı sarı renkli kaskatı bir ilâç!.. Anlaşıldığına göre hap denilen şey baş ağrılarını çabucak, durdururmuş... Ancak benim bir kusurum var!.. Hap yutmasını bir türlü beceremiyorum!.. Yapamıyorum işte!.. Boğazımdan aşağıya doğru geçmiyor!.. Bununla birlikte elimden geldiği kadar çalışmıyor da değilim ha!.. Gözlerimi yumuyorum; suratımı ekşitiyorum (*Burada monoloğcu söylediklerinin taklidlerini de yapar*) avurtlarımı şişiriyorum!.. Kursağında şiş sünger olan bir kaza benziyorum!. Çatal yutmuş bir tavuğu andırıyorum; bademcikleri şişmiş bir sıçana benziyorum!. Bütün bunlara göre küçücük hap boğazımdan aşağıya inip gitmiyor işte!..

Bununla beraber küçücük haplardan çok daha büyük olan ekmek ve et lokmalarını kolay, kolay, hiç duymadan yutuyorum!. Ağzımda hap var düşüncesi yok mu ya: İşte bunu düşününce küçücük ilâç koskocaman bir çeki taşı oluyor sanki!.. Yalnız böyle hap yutamıyan biricik insan ben değilim a?. Benim gibi, kim bilir daha kaç binlerce kişi vardır?!..

Hap yutamamak iyi bir iştir sanıyorum... Çünkü insan bir defa hap yutmağa alıştı mı; artık bir huy olur! Sonra vaz geçebilirsen, bırak bakalım?.. Önce bir tanecik yutuverirsin; sonra olur iki; derken üç.. Gittikçe hap sayısı artar, yut bire yut!.. İşin yoksa eczanelere taşın, dur!... Hem hapa bir kere mide alıştı mı, artık gör bakalım, senin baş ağrını dindiriyor mu? Dindirmez, dostum dindirmez!. İyisi mi hiç hap yutmamak daha iyidir!.. Bir eczacının arkadaşlarından birine söylediği şu sözleri kendi kulaklarımla işitmiştim:

— Hap satışlarım, gün geçtikçe artıyor!. Bütün müşterilerim hep hap alıyorlar!.. Yalnız karım, çocuklarım ve kendim bir tek hap bile yutmamışızdır!..

Bu güzel sözlere ne buyurulur bakalım?...

Bizim dadı kalfayı tanır mısınız bilmem? Küçükken Karanlık Toprak adı verilen Afrikanın Sudanından mı, yoksa Habeşistanın mı bilmem hangi köşesinden yakalanıp, esir pazarlarında satıla, satıla buraya kadar gelmiş kara suratlı, fakat beyaz yürekli bir kadıncağızdır.. Burada paşa konaklarında, zengin evlerinde hizmetçilik ede ede günlerini geçirmiş, sonunda da ben doğunca çocuk dadılığı işini görmek için bize kapılanmış. Zavallı, kimsesiz bir Tanrı kulu-dur!.. Bunu kim alıştırmış bilmem!.. Fakat baş ilâcı demindenberi anlatmakta olduğum küçücük beyaz haplardır!.. Başı mı ağrıyor, gelsin hap!.. Nezleden burnu mu akıyor: Haydi beyaz hap... Romatizmadan iğri büğrü olan incecik bacakları da hiç durmadan sızlar!.. Romatizmaya karşı insan, ne alır ki? Beyaz hap değil mi?.. Bizim kara bacı akşam sofrayı toplayıp ta, soğuk odadan sıcacık sobanın başına geldi mi:

— Çocuklar bana bir hap yetiştirin, gene kör olası domatislerim tuttu!

Der ve hangi hap olursa olsun eline verdiklerini hiç düşünmeden; ne olduğunu bile sormadan ağzına atar; lup diye yutar!. Hem size tuhaf birşey söyliyeyim mi? Dadı kalfa hap yutmak için azıcık olsun su bile içmez!. Nasıl yapıyor bilmem? Hapı ağzına attı mı, soba küreğine benziyen dudaklarını şöyle bir kapar: Haydi, hap gitti bile!... Kadının boğazı mutfak bacası mıdır? Yoksa soba borusu mudur? Aklım ermedi, gitti!..

Dadı kalfayı burada anlatmama bir sebeb var! Ben boş yere çene çalan; dinleyicilerinin başını ağrıtan gevezelerden değilim.. Hele biraz sabırlı olun da Sözümün sonunu getireyim.. Ha, ne diyordum, bizim bacı hapsız olamaz!.. Ama yuttuğu haplar, işe yarıyor mu? Bunu kendi de bilmez!..

Dadının iki büklüm olan beline bir gün çok şiddetli romatizma ağrıları uğrar!.. Zar, zor yukarı çıkar. Kendisine hap verebilecek kimsecikler yok! Yalnız aynalı konsolun üstünde küçücük bir ilâç şişesi duruyor; içi de mini mini, beyaz, parlak haplarla dolu... Dadı kalfa sevinç içinde! O bir tek hap isterken önünde şişe dolusu ilâç var.. Hiç durur mu bir, bir daha, haydi üçüncü ve dördüncüsü!.. Vay, vay, belinin ağrısı da geçer gibi oluyor!.. Bu kadar çabuk tesir gösteren ilâç bir daha ele geçer mi?..

Hazır ele geçmişken şu domatizma ağrılarını büsbütün yok edeyim; köklerinden koparıp atayım diyerek boyuna yutmağa hazırlanır!. Bereket versin ki odaya bizimkilerden aklı başında olan biri girer de:

— A... A... Ayol ne yapıyorsun? O içtiğin sürgün ilâcı! diyerek şişeyi elinden alır..

Bizim bacıyı tam on beş gün taşıdılar, durdular.. Pestili çıkmıştı.. Az kalsın ölüyardu.. Yataklara serildi. Azıcık iyileştikten sonra da gücsüzlükten yataklara serildi; ayağa kalkamaz oldu!. Şimdi de gücünün yerine gelmesi için on beş gün kadar kuvvet hapı yutturmak lâzım geldi!

Artık bütün bu dediklerimden sonra hap yutmadığıma ne kadar sevinmekte olduğumu siz de anlarsınız ya!..

Bizim dilimizde hapı yuttu sözü de epey lâstikli karşılıktır ha!..

Şarlo Afrikada No:10

28 — Şarlo bugün artık elektrik şarının sokaklarında bir gezinti yapmak istiyordu. Yanına Beş Karışı da almıştı. Şimdi bir barın önünden geçiyorlardı. Fakat kapılar falan kapalıydı. Birden bir adam peyda oldu, bir ıslık çaldı, pencere açılarak bir baş uzandı, güldü, sonra (Bar) yazılı kapı açılarak dışarıdaki adam içeri girdi. Girer girmez de kapı gene birdenbire kapandı.

29 — Şarlo ile Beş Karış bu işe şaşıp kaldılar. Bu ne biçim bir dükkândı.

Şarlo: Beş Karışa, biz de ıslık çalarak dükkânı açtıralım, dedi. Şarlo ellerini ağzına götürerek:

— Füüü....

Diye ıslık çaldı. Fakat çalar çalmaz pencere açılıp ta bir adam başı çıkacağına koca bir balyoz çıktı ve Şarlocuğun başına indi.

Şarlo sersemlemişti. Başından şapkası uçtu. Bu olup biteni gören adamın biri yanlarına yaklaşarak:

— Benim arkamdan geliniz, dedi.

30 — İki dost adamın sözüne itaat ettiler. Adam: Neye öyle şu kapıyı, bu kapıyı çalıyorsunuz, ben sizi öyle bir bara götüreyim ki her istediğinizi içebilirsiniz, dedi.

Şarlo: Orada da tokmak yiyecek miyiz?. Diye sordu.

Adam: Rahat olunuz, dedi. Yanlarına kambur bir adam geldi. Eller sıkıldı. İki dost:

— Yahu, bar nerede ya.. Diye sorunca, kanbur felek arkasını döndü, kambur ikiye ayrıldı ve içinden nefis şarab şişeleri göründü, Şarlo paraları vererek güzel güzel, bardak bardak şarabları dikip içti. Bu işe de iki dost şaşıp kalmışlardı.

— Daha var —

BİRAZ GÜLMEK İÇİN

TELEFONDA

— Allo! Allo! Bay Çevirgen, Oğlumun bugün mektebe gelmiyeceğini size bildiriyorum.

— Afedersiniz, kiminle konuşuyoruz?

— Öhö! Öhö! Babamla..

SINIFTA

Açarı:

— Oğlum, söyle bakalım, dört, altı daha kaç eder?

— Dokuz eder!..

— İyi düşün bakalım, dört, altı daha..

— On bir..

— Şimdi beni kızdırıyorsun ha.. Bu kadar tenbellik olmaz. Dört, altı daha on etmez mi?

— Fakat bay Açarı, geçen gün siz bana 5 - 5 daha 10 ettiğini söylemiştiniz. Şimdi nasıl oluyor da dört, altı daha 10 ediyor şaşılacak şey!

— ??!!..

İKİ SERSERİ ARASINDA

— Eğer, zengin olsaydım, şu karşıda gördüğün köşede bir köprü yaptırırdım.

— Niçin, o?

— Geceleri altında rahatça yatmak için!

— ??!!..

BAKKAL DÜKKÂNINDA

— İşte bozuk bir yumurta, siz bana bunun günlük olduğunu söylemiştiniz..

— O halde bayan, tavuk bunu geceleyin yumurtlamıştır.

— ??!!..

NE İYİ AKIL

Küçük Çetin giyiniyordu. Annesi ona:

— Çetin, dikkat et dedi, çorabın tekini ters giyiyorsun.

— Anneciğim, çorabın öteki tarafında bir delik vardı. Görünmesin diye ters giydim..

ÖĞRENECEĞİN AKLI

Mektepte jimnastik dersi başlamıştı. Öğrenecekler kol hareketini yaptıktan sonra ayak hareketleri yapacaklardı.

Açarı:

— Bisikletin üzerinde gidiyormuşsunuz gibi yaparak ayaklarınızı ilk evvelâ yavaş, sonra biraz hızlı, daha sonra çok hızlı hareketlendiriniz.

Bu çağda Kemal yerinde hiç kımıldamadan duruyordu.

Açarı:

— Kemal arkadaşların gibi neye bacaklarını oynatmıyorsun, diye bağırınca Kemal:

— Bay açarı dedi, ben serbest tekerlek hareketi yapıyorum!..

Korkunç Cinayet

AFACANIN HİKÂYELERİ

Yazan: **Necdet Rüştü**

— 1 —

Bay Selim.. Bu, çok zengin, sonsuz paralı adam
Evinde bir ziyafet verecekti bu akşam
Mektebde tanıdığı, arkadaşı Vehbiye!..
Telyazısı çekmişti: «Eve buyurun!.» Diye..

....

Günün yüzüne indi karanlığın peçesi,
Nihayet yaklaşmıştı bu eğlence gecesi:
Salonda kurulmuştu büyük, çiçekli masa,
Ev sahbi zengindi.. Hiç olur mıydı tasa:
Pırıl pırıl parlıyor küçük, billûr bardaklar..
Türlü türlü yemişler.. Yemek dolu tabaklar..

— 2 —

Herşey tamam.. Saat beş.. Birden kapı çalındı,
Gelen kutlu misafir içeriye alındı!..
Bay Selim karşıladı: «Nerede kaldın?..» Diye,
Onu çok sevindirdi getirilen hediye!..
Önce iki arkadaş çene çaldı, konuştu,
Sonra yemek yenildi.. Sofra güzel olmuştu:
Bir çorba, güzel bir et, bir sebze.. Sonra tatlı,
Kadaif can almıştı: Kaymaklı.. İki katlı!..
Sofrada geçirmedi Vehbi vaktini nazla:
Tıka, basa yemişti her zamankinden fazla!..
Rasgele bulunmazdı bu ziyafet doğrusu:
Üzerine de içti belki altı bardak su!..
Yemekten sonra indi gözlerinin kapağı:
Uykusu bastırmıştı.. Özlüyordu yatağı!..

— 3 —

Vehbinin yapılmıştı yatak odası ayrı,
İçeri girip dedi: «Uyumalıyım gayrı!..»

....

Bilmeme saat kaç oldu... Sarsılmıştı karyola,
Vehbi birden uyandı: Bu sartıntı ne ola?!..
Odası karanlıktı, seçmek değildi kolay,
Bulutlar arasından fakat sıyrılınca ay,
Perdesiz pencereden odaya doldu ışık,
Vehbi dört yana baktı aklı karmakarışık:
Yüreği hızla vurdu, birden korkuya düştü,
Çünkü: Yanıbaşında Bay Selimi görmüştü!..
Elinde parlıyordu büyük, sivri bir bıçak,
Selim böyle diyordu: «Ölümün geldi, alçak,
«Ben bu tuzağı kurdum, düşünüp haftalarca,
«Gövdeni yapacağım bıçakla parça parça!..»
Vehbi gülerek, dedi: «Sen delirdin mutlaka,
«Haydi; git odana yat.. Olur mu böyle şaka?..»
Fakat Selim duymadı bu söylenen sözleri,
Onun, çıldırmış gibi, büyümüştü gözleri,
Dedi: «Şaka değildir, seni doğrayacağım,
«Önce doğramalıdır ellerini bıçağım!..»
Selim, böyle diyerek, üzerine saldırdı,
Vehbi: «Yapma..» Diyerek, ellerini kaldırdı!..
Baktı ki: Alay değil, arkadaşı delirmiş,
Bıçak, dört parmak kadar, hatta koluna girmiş!..
Selim saldırıyordu, birden fırladı Vehbi,
Herif atılıyordu ona canavar gibi!...
Bir boğuşma başladı odanın ortasında:
Bir sıcaklık duymuştu Vehbi kafa tasında,
Delinin salladığı bıçak ona gelmişti,
Sinirlerini kesmiş etlerini delmişti!..
«Ölüyorum!..» Diyerek, başladı bağırmağa,
Sesi gidemiyordu fakat fazla uzağa:
Ona mezar olmuştu diri diri dört duvar,
Delinin ellerile kapanmıştı kapılar!..
Vehbi çırpınıyorken, Selim üstüne saldı,
Zavallı misafiri çekip altına aldı,
Bıçağını sapladı göğsünün üzerine,
Bir bağırış duyuldu ta derinden derine:
Vehbinin derdli başı döşemelere düştü,
Zavallı adamcağız en nihayet ölmüştü!..

— 4 —

Vehbi o sabah kalktı, dedi: «Canıma yetti,
«Akşam gördüğüm rüya beni hayli terletti!..»
Başkasının evinde, bedava buldum.. Diye,
Çok yemek yememeğe bir daha töbe etti!..

Necdet Rüştü

CANGAZA ile PALAVUZ

—Palavuz, gazetede okudun mu Konyadaki kurdları ?... Vay canına be, karşılarına çıkana saldırmışlar.

—Ben çok kurt masalı dinledim, Cangaza! Benim başımdan neler geçti bilsen!

—Kurtlarla mı boğuştun yoksa?

—Ne diyorsun kardeşim. Birgün kırda giderken karşıdan seksen, doksan tane kurt göründü, birdenbire bana saldırdılar.

— Demeeee !!!

— Saldırdılar bir ağaca çıktım, beklemiye başladım. Akşam oldu, sabah oldu, yine akşam, yine sabah, aradan üç gün geçti.

— Sen hep ağaçta mısın?.!..

— Ben hep ağaçta! cebimde biraz ekmek vardı, üç gün bununla geçindim.

— Sonra nasıl kurtuldun!

—Derken haniya benim bir kurt köpeği varya ?!

—Var, biliyorum.

—İşte bu köpek çıka geldi.

—Doksan kurda bir köpek ?!!

—Dur canım! patladın mı?.

Beni kokumdan bulmuş, ağaca sokuldu, doksan kurt birden benim köpeğe saldırmazlar mı?

—Zavallı köpek!

—Saldırdılar amma biraz koklaştılar, son-

(14 üncü yüze geçin)

İncili Ece ve Cüceler Hakanı Nasıl Evlendiler

Çok eski günlerde Turanda bir hakanın öyle güzel, öyle eşsiz bir kızı vardı ki bu güzellik dilden dile dolaşır, dururdu. Fakat bu kızın güzelliğinden çok bir de büyüklük taslaması, kurumu vardı. Onunla evlenmek için acunun yedi bucağından Prensler gelmiş, eşsiz armağan getirmişlerdi. Ancak Bayan Ece bunların hiçbirisini beğenmiyor, onlarla acı acı eğleniyordu.

Bu inci gibi kızın adı «İncili Ece» dedi.

Bir gün babası, yüce Hakan onun kimseyi beğenmediğini görünce büyük bir eğlence yaptı. Buraya dört bucağın Hakanlarını, Prenslerini, büyük adamlarını çağırdı. Bunların hepsi sıra sıra oturdular. İncli Ece odaya girdi. Bütün çağrılanların önünden geçti. Her birisi için içinde doğan duyguyu, düşünceyi söyledi. Birincisine:

— Çok şişman! dedi.

İkincisine:

— Çok uzun boylu!

Üçüncüsüne:

— Aman ne de kısa!.

Dördüncüsüne:

— Çok sarı, dedi.

Beşincinin kırmızı altıncının pek sıska olduğunu söyledi. Bunları saya saya en sonra, en uçta oturan bir adamın önüne geldi. Birden öyle güldü, öyle güldü ki:

— Hele şuna bakın, sakalı, sanki, eski cucelerin sakalına benziyor, buna «cüceler Hakanı» demeli. dedi.

Hakan, İncili Ecenin bu yaptığını görünce pek kızdı, onun bu kurumunun cezası olmak üzere saray kapısına ilk gelecek dilenciye kendisini vereceğini söyledi.

İki gün geçmişti. Kapıya elinde sazı ile bir dilenci geldi. Pencerenin önünde türkü söyliyerek, çalgı çalarak dilenmeğe koyuldu. Hakan bunu görünce:

— Çabuk, dilenciyi içeri alın! diye buyruk saldı.

Çarçabuk kirli urubalı bir adamı içeri aldılar. Dilenci türküsünü okudu, sazını çaldı. Hakan:

— Aman ne de güzel çaldın, sana armağanım olarak kızımı vereceğim, dedi.

«İncili Ece» babasının ayaklarına kapandı. Vermemesi için yalvardı. Ancak Hakan:

— Ben seni, kapıya ilk gelen dilenciye vereceğimi söylemiştim. Artık sözümü geri alamam.. dedi.

İncili Ece ne yapsın, ister istemez dilenci ile nikâhlandı. Dilenci genc kızı yanına aldı; birlikte yola çıktılar. Gide gide bir ormana geldiler. Kız:

— Bu orman kimindir, diye sordu. Dilenci:

— Burası Cüceler Hakanınındır, dedi. Eğer siz onunla evlenseydiniz bu ormanlar sizin olacaktı.

Kız:

— Ah, ne kara yazım varmış!.. Keşki onunla evlenmiş olsaydım! dedi.

Ertesi günü büyük, yemyeşil bir çayıra geldiler. Genc kız:

— Bu güzel, yeşil çayır kimindir, diye sordu. Dilenci:

— Bu çayır Cüceler Hakanınındır. Eğer onunla evlenmiş olsaydın bu çayırlar hep senin olacaktı. dedi.

— Ah, ne kara yazım varmış! Keşke onunla evlenmiş olsaydım!..

En sonra bir büyük şara geldiler.. Kız sordu:

— Bu güzel şar kimindir?

— Cüceler Hakanınındır.. Eğer onunla evlenmiş olsaydın buraları da senin olacaktı..

— Ah, ne bahtsızım.. Niçin Cüceler Hakanile evlenmedim!..

— Orasına ben karışmam, sen niçin kendine başka koca istiyorsun?. Ben sana yetişmez miyim?.

Ece, karşılık söz vermedi. En sonunda küçük bir kulübeye geldiler. Kız kulübeyi görünce:

— Aman, ne pis yer, dedi. Burası kimin?.

Çalgıcı:

— Burası da bizim evimiz.. İşte biz burada yaşıyacağız.. Haydi şimdi ateşi parlat. Üstüne su koy.. Benim çorbamı pişir. Çünkü ben pek yoruldum.. dedi.

İncili Ece, ne ateş kaymasını, ne de yemek pişirmesini biliyordu. Dilenci ister istemez ona yardım etmeğe, beraberce yemeği pişirmeğe koyuldu.

Yemek pişmişti. Güzelce onu yediler. Sonra yatağa yattılar. Ertesi sabah çalgıcı:

— Hişt, hişt.. Uyanınız, sabah oldu, diye kızı uyandırdı. Evi temizlemesini söyledi.

İncili Ece eline süpürgeyi alarak bütün çevreyi süpürdü, sildi. Akşama kadar ev işile uğraştı..

Ertesi gün de böyle geçti.

İkinci günün sonunda kulübede erzak bitmişti. Çalgıcı:

— Karıcığım, bu iş böyle olmaz, dedi. Paraları harçedip duruyoruz. Yiyelim, içelim, para kazanmıyalım, bu olmaz.. Sen de sepet örmeği öğren bakalım..

Çalgıcı bu sözleri söyledikten sonra gitti, söğüt dalı getirdi. Kız sepetleri örmeğe başladı. Fakat alışık olmadığı için parmakları acıdı, incindi.

Dilenci:

— Görüyorsun ya, sen hiçbir işe yaramazsın, başıma bir ece değil, bir belâ aldım. Yarın sana çanak, çömlek alacağım. Bunları pazarda oturup satacaksın, dedi.

Kız bunu duyunca:

— Eyvah.. Babamın saray adamları, beni tanıyanlar pazarda çanak, çömlek sattığımı görünce bana gülecekler, benimle eğlenecekler.. dedi.

Ancak, dilenci bu sözlere hiç aldırmadı. Eğer aç kalmamak isterse çalışması gerek olduğunu söyledi.

Genc kız birkaç çanak alarak pazarın bir bucağına oturdu. Dalgın dalgın bunlara bakıyordu ki at üstünde, sarhoş bir adam pazara girdi. Atını kızın çanaklarına sürdü, hepsini yerlere yuvarladı, parçaladı.

Kız bunu görünce ağlamağa başladı. Şimdi kocasına ne diyecekti?

— Hiii. hiii diye ağlıyarak evin yolunu tuttu. Dilenci de:

— Senin bu denlü aptal bir kız olduğunu bilmezdim.. Neye gittin de pazar yerinin en uğrak yerine oturdun, haydi, artık yetişir, ağlama.. Anlıyorum ki sen bu işe de yaramaz bir kızsın. Az önce bizim ülkenin Hakanına gittim. Sarayda bir ahçı yamağı isteyip istemediklerini sordum, seni almağa söz verdiler.. dedi.

İncili Ece, sarayda ahçının yanına yamak girdi. Ona iş gösterdiler. Her gün kapları yıkıyordu. Girdiğinden birkaç gün sonra Hakanın büyük oğlunun evleneceğini duydu. Önce kendisile evlenmek için önüne dizilen Prensleri, ku-

(Öteki yüze geçiniz)

rumu yüzünden düştüğü bu hali gözlerinin önünden geçirdi. Acı acı inledi, için için ağladı.

Kız mutfaktan dışarı çıkıyordu ki Hakanın sırmalı urubalarını giymiş olan büyük oğlu gözüne ilişti. Onu tanıyordu. Bu genc, kendisinin «Cüceler Hakanı» adını verdiği adamdı. Kaçmak için kapıya doğru koşmağa çabaladı. «Cüceler Hakanı» ardından yetişti.

Kolundan yakalıyarak:

— Kız, benden kaçma, ben seninle kulübede yaşıyan çalgıcıyım, seni oraya ben götürdüm. Çünkü seni sevdim. Senin çanaklarını kıran da bendim. Bütün bunları senin kurumunu kırmak için yaptım. Şimdi artık hepsi geçti. Şimdi adamlığı, alçak gönüllülüğü öğrendin. Şimdi saraydaki adamlarla sarayın dışındakilerin bir olduğunu, başındaki çelengin sana bir değer vermediğini anladın.. Adamlık arasına karışınca yaşayış için ne değersiz, ne beceriksiz bir kimse olduğunu bilmiş oldun.

Senin zengin olmanın, başkalarını küçük görmek için sana bir hak vermediğini, adama değer veren şeyin bilgi ve alçak gönüllülük olduğunu, artık Hakanla dilencinin adamlıkta bir olduklarını anladın. Eksiğini düzelttin. Artık seninle büyük bir düğün yapar, güzel günler geçirebiliriz..

Cüceler Hakanının buyruğile İncili Eceye süslü elbiselerini giydirdiler. Başına elmastan bir çelenk taktılar. Babasını, sarayın bütün adamlarını düğüne çağırdılar. Düğün kırk gün, kırk gece sürdü.

Yediler, içtiler, ikisi de dileklerine erdiler. Masalcı başıya oradan birçok armağanlar verildi. Ancak yolda gelirken kurbağalar bir su kenarından:

— Vırak vırak diye bağırınca masalcı başınız bunu.

— Bırak.. Bırak!. diye anlamış, bu armağanları bırakarak kaçmıştı.

Cangaza ile palavuz

12 inci yüzden devam

ra doksan kurd birden ayrı ayrı köpeğimin boynuna sarıldı, gözlerinden öptüler, çekip gittiler. Ben o ağaçtan indim. evi boyladım.

— Vay canına? Neden?!!.

— Meğerse benim kurd köpeği bu kurdlara kılavuzluk yapan koca kurdun, annesinin, kardeşinin, yeğeninin, torununun, kızkardeşiymiş.

— ??!!.:

— Evet öyleymiş meğerse!..

ÜÇ KÜÇÜK MALEZYA MASALI

PELANDO [*] - İNSANLARIN HÂKİMİ

Bir Malezyalı diğerine iki ay sonra geri almak üzere para vermişti. İki ay geçti, fakat borçlu parayı vermiyordu. Alacaklı ne zaman para istese:

— «Bir ay var» diye cevap verirdi.

Alacaklı bir ay daha bekledi, gene parasını istedi.

Borçlu — Henüz bir ay, dedi. İki ay olunca borcumu vereceğim.

Alacaklı Pelandoya giderek davalarına bakmasını söyledi.

Pelando bir akşam, her ikisini de bir ırmak kenarına çağırdı. O akşam mehtab vardı, ay suya vurmuştu.

Pelando borçluya ayın sudaki aksini göstererek:

— Bu nedir? diye sordu.

Borçlu — Ay.. diye cevap verdi.

Pelando gökleri de göstererek sordu:

— Ya bu nedir?

— O da ay..

— Demek ki iki ay olmuş, borcunu vermek zamanı gelmiş..

PELANDO TUZAKTAN NASIL KURTULDU?

Pelando ormanda dolaşırken tuzak olarak hazırlanmış derin bir çukura düştü ve buradan kurtulmasına yol yoktu. O gün orada kaldı. Ertesi gün tuzağın yanından bir fil geçiyordu.

Pelando — Nereye gidiyorsun arkadaş? diye bağırdı.

Fil durdu ve tuzağa bakarak:

— Ya sen burada ne arıyorsun? diye sordu.

— Gizlenmeğe çalışıyorum: Gökler yıkılacakmış ta...

— Hiç işitmedim.

— İşitmedisen, gökleri görmüyor musun? Baksana bulutlar nasıl koşuyorlar.

Fil göklere bakti: Bulutlar gerçekten koşuyorlardı. Biraz durdu, düşündü ve Pelandonun yanına atladı. Pelando ise çarçabuk filin sırtına sıçrıyarak tuzaktan kurtuldu...

PELANDO NEHİRDEN NASIL GEÇTİ?

Pelando bir ırmaktan geçecekti. Fakat yüzmek kabil mi? Timsahlar derhal yakalarla. Kıyıda dolaşmağa başladı. Buradan nasıl geçebileceğini düşünüyordu. O sırada sazlıklar arasında ihtiyar bir timsah gördü; güneşe karşı gözlerini açarak kapıyordu.

Pelando ona:

— Buaya [*] Buaya sen kimsin? dedi.

— Ben timsahların mihracasıyım. Sana ne oluyor?

— Hiç, sordum. Fakat Buaya, dünyada timsahlar mı, yoksa Pelandolar mı daha çoktur? Bana söyler misin.

— Elbette timsahlar daha çoktur. Yalnız bu nehirde bin tane var.

— Hiç tanımıyorum. Bana ispat et. Hepsini çağır ve sayalım..

Timsah mihracası bütün timsahları çağırdı, kaç tane olduklarını sayabilmek için bir sıra yapmalarını buyurdu. Onlar sıraya dizilerek nehrin sahilini bir baştan bir başa kapladılar. Pelando her birisinin üstüne basa basa ve sanki saya saya karşı kıyıya geçti ve:

— Gerçekten timsahlar çokmuş, diyerek alay etti ve koşmağa başladı.

[*] *Karaca demektir. Malezya masallarında bu hayvanın ismi, ekseriya adil bir hâkim olarak geçer..*

[*] *Timsah.*

BİLMECELİ HİKÂYEMİZİN CEVABI

Cellâd, kendisine verilen gencleri kesmiyerek para ile bırakıyordu. Genc kız kuşçu ile evlenince artık kesilecek kimse kendisine verilmediği için geliri ortadan kalkmış ve bu düğüne hiç sevinmemişti.

KAZANANLAR

Bu bilmeceli hikâyemize doğru cevap verenlerin adlarını yazıyoruz. Kendilerine (Miki Fareler devler ülkesinde) ile (Cüceler ülkesinde) kitabları verilecektir. Gelip alsınlar!

KAZANAN ADLAR

İst. Kız orta mektebi No. 566 Sare, İst. Semih Esat, Ankara Türkiye İş Bankası veznedarı Bay Şerif oğlu Bürhan, İzmir lisesi S. 3 - B No. 23 Cemal, İst. Çapa 31 inci mek. No. 391 Refet, İst. Vefa lisesi No. 698 Feridun, İst. Vefa lisesi No. 1039 Nejat.

Gelecek sayıdâ **ALTIN IRMAĞIN HAKANI**

Masalını bekleyiniz. Çok güzeldir urunçludur.

158

Bildirmece - 10

Bu haftaki bilmecemiz resimlidir.. Kâğıtlarınıza aşağıdaki kesiği ekliyerek *İst. posta kutusu 617 AFACAN gazetesi* 10 *uncu bilmece memuru)* adresine ...ç hafta içinde yollayınız.

Soldan sağa doğru

1 — Sevimli arkadaşlarımızdan ...iri, 2 - Nota. 3 - Çok değil bir avuç. 4 - Açmanın aksi. 5 - Azim, istek. 6 - Yiğit. 7 - Çok büyük. 8 - Kitap ...rkadaşlarımızdan biri. 9 - Rabıt edadı. 10 - Köpek.

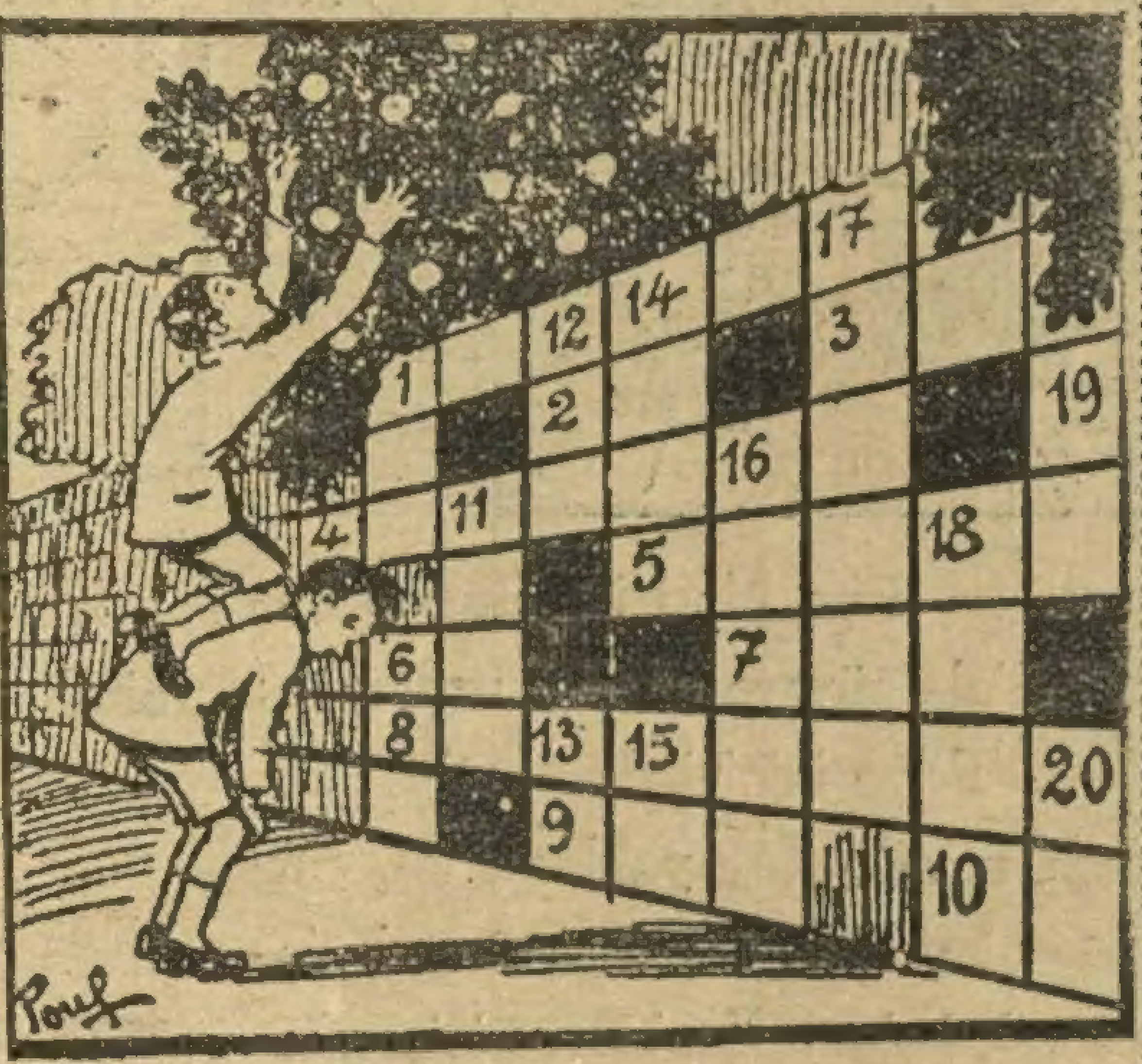

Yukarıdan aşağıya doğru:

1 — Bizi büyüten. 6 - Olur mu? 11- Masallarda sık sık geçen bir isim. 12 - İyi. 13- Rabıt edadı 14 Seyyahların İstanbula gelişte ilk gezdikleri yer. 15 İ - L harfleri. 16 - Bayramdan önce gelen gün. 17- İlk harfini M. le değiştirirseniz iplik sarılan tahta olur. 18 Canlı. 19 - Nota. 20 - Kemikle deri arasında bulunur şey.

ARMAĞANLARIMIZ

Birinciye Bir güzel kol saatı. *İkinciye* Bir kutu lokum. *Üçüncüye* 3 aylık Çocuk Sesi abonesi *100 üncüye kadar* çeşit çeşit değerli armağanlar dağıtılacaktır.

6 ıncı Bilmecede kazananlar

6 Numaralı topsöz bilmecemizin yapılışı: DAMLAYA DAMLAYA GÖL OLUR. idi. Doğru yapanlar arasından armağan kazananların adlarını yazıyoruz:

Bir yün eldiven kazanan:

Karacabey merkez mek. No. 217 Şerife.

Bir para çantası kazananlar:

Üsküdar Bağlarbaşı No. 169 evde Jak.

Çocuk Sesi abonesi kazananlar:

Adapazarı Bay Ali mek. S. 4 No. 90 Melek.

(Birer ufak resimlerinizi gönderiniz)

Dolma K. Kalem kazananlar:

Kadıköy Şifa sokak No. 1 Nihat, Beşiktaş 23 üncü mek. S. 2 No. 96 Doğan, Bursa Nilüfer ilk mek. S. 4 No. 16 Naci, İzmit orta mek. S. 3 No. 570 Orhan, Beyoğlu 15 inci mek S. 3 - 3 Saha. Edirne Kaleiçi Büyük su terazisi No. 88 Sabahaddin Öztunç. İst Alp otelinde Hayık.

Birer çikolata kazananlar:

İst. Topkapı Yenibahçe No. 15 Şadan, İst. Gazi Osmanpaşa O. mek. No. 76 Cezmi, Samsun Altın güneş rakı fabrikasında Ali, Balat Hızır çavuş No. 14 Alp, Ödemiş İnönü mek. S. 4 No. 349 Vehbi, Kadıköy Moda Kadife sokak No. 13 Garbis, Üsküdar 19 uncu ilkmek. Meliha Siret, Konya erkek orta mek. S. 3 - A No. 449 Osman, Kadıköy Acıbadem General Esat Sokak No. 19 Müfid, İst. Işık lisesi yuvasında Tolon.

Hikâye kitabı kazananlar:

İst. Kız orta mek. No. 748 Semiha, Edirne Mimar Sinan mek. S. 4 No. 56 İhsan, İst 18 inci ilkmek. S. 5 Vasfi Pendaz, Büyükada ilkmek. S. 5 No. 71 Klara, Bursa orta mek. S. 2 A No. 15 159 Mehmed, İzmit Gazi ilkmek. S. 2 Belma, Beykoz General Fevzi cad. No. 43/1 Artin, İst Vefa lisesi No. 18/6 Cavityan, İst. Feyziati lisesi S. 6 No. 243 Süleyman, İst Hamam Saksı sokak No. 19 Maryo.

Birer cep aynası kazananlar:

Ankara Erkek lisesi No. 753 Fahreddin, İst 62 nci ilkmek. S.2 No. 36 Sezai, İst. Vefa erkek lisesi S. 1 - B No. 341 Hayreddin, Kırklareli Tevfik Fikret mek. S. 5 No. 80 Melâhat, Büyükada Maden No. 63 Nevzad Gültekin, İst. 25 inci ilkmek. S. 4 - B No. 197 A. Ziya, Akhisar orta mek. S. 2 - B No. 19 Hamdi, İzmir Karataş orta mek. S. 2 - A No. 445 Kenan, İst Yenipostane arkası B. B. kıravat fabrikasında İclâl, Ankara Gazi ilkmek. S. 4 No. 117 Turan Erkut, Nazilli Beşeylûl mek. S. 4 No. 250 Kemal, Kadıköy Sen Jorj lis. Ahmed Suat, Feyziati lisesi S. 6 No. 62 Nusret, Kabataş erkek lisesi No. 1063 Sedat.

Birer bisküit kazananlar:

İzmir erkek lisesi S. 1 - A No. 307 Hikmet, Kabataş lisesi S. 2 - A No. 194 Cevad, Beyoğlu 15 inci ilkmek. No. 1038 İsmet, İst Dumlupınar Ş. yatı mek. No. 296 Alp, Erenköy kız lisesi S. 2/2 No. 388 Seniha, Ankara erkek lisesi S. 1 - F No. 96 Nazım, Beşiktaş 46 ncı ilkmek. S. 3 No. 293 Türkân, Üsküdar 30 uncu ilkmek. No. 369 Madelet, İzmir Yeni Turan mek. S. 4 No. 89 Miyesser, İst. 13 üncü ilkmek. S. 4 - B No. 185 Melâhat, Ankara orta mektep S. 2 No. 513 Muzaffer, Beşiktaş Çelebi sokak No. 11 Barker, Üsküdar Paşaliman cad. No. 17 Müzeyyen, Galata Musevi cemaat kız mek. S. 4 İzak, İst. Gelenbevi orta mek. N 213 Bülend.

Birer kutu boya kazananlar:

Edremit orta mek No. 92 İzzet, İst. Darüşşafaka lisesi No. 186 Orhan, Erenköy Hatboyu Kadri, Beyoğlu Ağahamam No. 9 Aleksandr, Beyoğlu 9 uncu mek No. 452 Ekrem, İst. Darüşşafaka lisesi No. 216 Hasan, İst 12 nci ilkmek. No. 372 Feridun, İst Vefa lisesi S. 2 No. 97 Celâl, Ankara Gazi erkek mek. No. 341 Cahit, Mersin Kurtuluş ilkmek. S. 5 No. 229 Özay, Beyoğlu 2 nci ilkmek. No. 157 Hulûsi, Beyoğlu 15 inci ilkmek No. 715 Hasan, Bursa Çekirge Hüdavendigâr mahallesi No. 39 Armağan, Eskişehir İnönü mek. No. 335 Veysel. Aksaray Sorguçcu sokak No. 8 Türkân, İzmir Buca Kemalpaşa sokak No. 9 Güzin Şerif.

— SON —

Anadoluya posta ile yollanamıyan armağanlar yerine kitap armağanları gönderilecektir.

Bilmece kesiği No. 10

Sayısı 5 Kuruştur.

AFACAN

Perşembe günleri çıkar

Gülünçlü Çocuk Gazetesi

Yıl:3 Sayı 10 Perşembe 24 İkinci Kânun 1935

Genel yazı işleri çevirgeni: *M. FARUK GÜRTUNCA*

Yıllığı : 250 kuruş
Altı aylığı: 125 kuruş
Üç aylığı: 75 kuruş
Dış ülkelere yıllığı 500 kuruş

İşlere bakılan yeri
İstanbul — Cağaloğlu yokuşu 40 numarada Ülkü matbaası.
Telefon : 22895

Pire Nurinin Yaramazlıkları No. 10

67 — Tam fotoğraf çıkacağı zaman Pire Nurinin tutmak için kovaladığı güzel tay çıkagelmesin mi?. Pire Nurinin halası tayı okşayıp sevdi, tay da bayanını tanıdı. Çünkü sevgili bayanı ona daima cebinden çikolata, şeker çıkarıp verirdi.

68 — Pire Nuri ile Bayan hala gelinle güveye ellerini uzatarak:

— Tanrı ikinizi de kutlu etsin, dediler. Akşamın yaklaştığını, çiftlikte işleri olduğunu ileri sürerek daha çok kalamıyacaklarını için afla- rını dilediler.

69 — Pire Nuri tayın üstüne bindi. Birçok dostlar:

— Uğurlar olsun, diyerek el ve mendil salladılar. Bugünün de akşamı böylece güzel gelmiş, eğlenceli geçmişti.

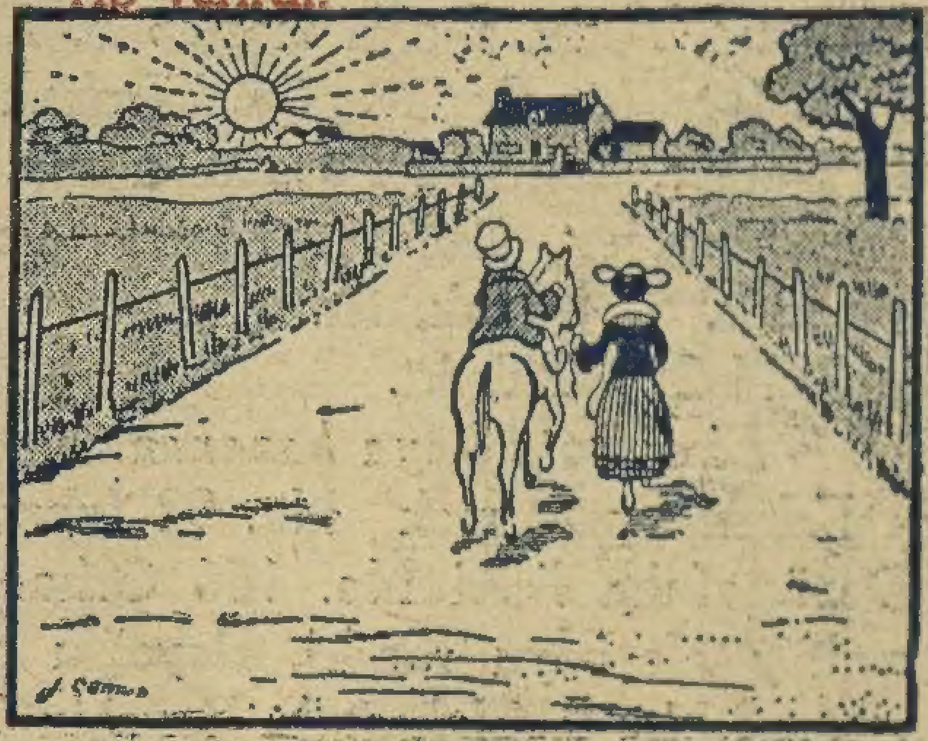

70 — Hala ile yeğen yanyana çiftliğe doğru giderlerken bizim Afacan Pire Nuri aklından türlü türlü şeyler geçiriyor, yeni yeni yaramazlıklar düşünüyordu. Dur bakalım, gün doğmadan, neler doğar, diyordu.

71 — Ertesi sabahtı, işçiler üzüm ezmek için şaraphanelere gireceklerdi. Ayakkabılarını çıkartıyorlardı. Halbuki o sabah Pire Nuri onlar görmeden üzümlerin arasına girmiş, tatlı bir uyku kestirmek için oraya yatmıştı.

72 — İşçiler üzümleri çiğnemeğe başlamışlardı. Daha güzel tempo ile çiğnemek için bir de çalgıcı gelmiş, o çalıyor, ötekiler de:

— Güm.. Güm..

Ederek çalgıya ayak uyduruyorlardı.

73 — Ansızın bir çığlık işitildi. Çalgıcı çalgısını kesti, işçiler:

— A... A... Bu da ne? Diye şaşıp kaldılar. Pire Nuri çalgının sesile ve yediği topuk vuruşlarile uyanmış,

— Amaaaan.. diye bağırmıştı. Yüzü, gözü, ezilen üzümlerin tatlı suyile bir sabah banyosu yapmıştı... Öyle şaşmış, öyle şaşmıştı ki..

74 — Gerçekten «ne oluyorum..» diye çevresine bakıyor, hiç birşey anlamıyordu. Demek ki akşam uyku sersemliğile yatağına gidiyor, diye bu üzüm yığınının içinde yatmıştı.